

Mężczyźni i kobiety, słudzy Boży

Autor: Randolph Dunn

Rozdział 1.

Diakoni.

„Diakoni także mają być ludźmi godnymi szacunku, szczerymi, niepijącymi za dużo wina i nie zabiegającymi o nieuczciwy zysk. Muszą z czystym sumieniem trzymać się głębokich prawd wiary. Najpierw należy je przetestować; a potem, jeśli nie ma nic przeciwko nim, niech służą jako diakoni. Podobnie ich żony mają być kobietami godnymi szacunku, nie złośliwymi gadułami, ale umiarkowanymi i godnymi zaufania we wszystkim. Diakon musi być mężem tylko jednej żony i musi dobrze zarządzać swoimi dziećmi i domem. Ci, którzy dobrze służyli, zyskują doskonałą pozycję i wielką pewność swej wiary w Chrystusa Jezusa”. (1 Tym 3:8-13)

Komentarz:

- a. „Diakoni” od greckiego słowa diakónous, które jest neutralne pod względem płci) – w. 8.
- b. „Kobiety” od greckiego słowa gunaikas oznaczającego kobietę w każdym wieku, dziewicę, zamężną, wdowę lub żonę, w zależności od kontekstu za pomocą Stronga). vs. 11.
- c. „Słowo ich zostało dodane przez tłumacza, ponieważ nie występuje w tekście greckim. Dodając „ich” do angielskiego tłumaczenia, znaczenie zmieniono ze służących, diakónous, na żony służących mężczyzn. vs. 11.
- d. „Diakon powinien być mężem tylko jednej żony” wyklucza poligamistów i mężczyzn, którzy oddalili żonę bez świadectwa rozwodu, w związku z czym nadal pozostają w związku małżeńskim z odrzuconą żoną. Tutaj diakon pochodzi od greckiego słowa diakonos (mianownik liczby pojedynczej rodzaju męskiego na winorośl). vs. 12.

Komentarz: Niestety, słowo diakon reprezentowało stanowisko lub urząd w kościele anglikańskim. Gdyby greckie słowo zostało przetłumaczone jako sługa, byłoby mniej zamieszania.

Komentarz: Wszyscy chrześcijanie są kapłanami, aby służyć Bogu. Zatem wszyscy są diakonos, sługami, mężczyzną i kobietą, wykonującymi ten sam rodzaj funkcji, które Bóg nakazał Adamowi i Ewie, ale raczej duchowe niż fizyczne. Jak na przykład:

Przestrzegać– Jeśli Mnie kochacie, będziecie przestrzegać mojego przykazania, a do Adama i Ewy – nie jedzcie owoców z drzewa poznania dobra i zła.

Praca– Gdy widzisz okazję, czyń dobro – pielęgnuj ogród.

Rozmnażać się– zasiej ziarno ewangelii, gdyż jest to moc zbawienia – bądźcie płodni i rozmnażajcie się, i napełniajcie ziemię.

Ponieważ diakonowie mają podobne cechy charakteru i kwalifikacje jak pasterze, ich praca musi być ze sobą ściśle powiązana.

Kościół Chrystusowy porównywany jest do naszego ciała fizycznego, ma też wiele części roboczych, pełniących różne funkcje. Jeśli te „kościelne” części ciała nie funkcjonują, oznacza to, że ciało „kościelne” jest osłabione. Uschnie i umrze.

Praca ludzi mających cechy charakteru podobne do pasterzy nie jest określona, więc wszelkie zrozumienie jest interpretacją lub opinią.

Poniższy cytat jest cytatem z lekcji Joe McKinneya:

„W pewnym kontekście termin „diakonos” nabiera dodatkowego, specyficznego znaczenia i znaczenia, gdy odnosi się do grupy sług o wyjątkowych kwalifikacjach duchowych, jak w 1 Tymoteusza 3, gdzie został przetłumaczony jako diakon. W pewnym sensie była to pożyteczna praktyka, gdyż zwracała uwagę, że niektórzy chrześcijanie są wybierani do pełnienia specjalnej służby, prawdopodobnie polegającej na pomaganiu nadzorującym stróżom w ich duchowych funkcjach.

„Chociaż mamy pewne przekonanie, że praca chrześcijan posiada te szczególne kwalifikacje, nigdy nie powinniśmy być aż tak dogmatyczni, by sądzić, że jest to ostatnie słowo w tej sprawie. Musimy pamiętać o pewnych prawdach biblijnych o Ciele Chrystusa, aby jakakolwiek interpretacja była z nimi zgodna. Ponieważ ich kwalifikacje charakteru i doświadczenie zostały już udowodnione, rozsądne jest założenie, że pomagają starszym w ich duchowej pracy polegającej na dbaniu o duchowe potrzeby kościoła, zwłaszcza te, które są pilne. Diakoni nie są „młodszymi starszymi”, chociaż ich praca byłaby podobna do tej, którą wykonują pasterze, a doświadczenie to mogłoby być dobrym szkoleniem dla tych mężczyzn, aby pewnego dnia mogli zapragnąć lub aspirować do funkcji opiekuna, stróża lub wartownika.

„Ciało Chrystusa, żyjące, rosnące i walczące królestwo – żywy organizm – ma wiele dynamicznych potrzeb, które stale się zmieniają.

„Pojawiają się problemy, pojawiają się potrzeby, zdarzają się sytuacje kryzysowe: ktoś choruje, ktoś inny traci pracę, w rodzinach dochodzi do sprzeczek, rodzice mają problemy z dziećmi, ludzie umierają i trzeba pocieszać rodziny, trzeba rozwijać ważne duszpasterstwa. Nie wszystkie potrzeby w kościele są dynamiczne, ale wiele z nich jest dynamicznych i czasami są one nieprzewidywalne lub nawet awaryjne. Kiedy te potrzeby się pojawią, należy je zaspokoić i to już teraz! Kto zaspokoi te potrzeby Kościoła? Kto będzie służył? Kim są słudzy Kościoła?

„Weźcie pod uwagę, że w pierwszym wieku, gdy chrześcijanin nie zebrał się, wszyscy byli zaniepokojeni. Czy władze rzymskie aresztowały go za wiarę? Czy sekta żydowska wyrządziła mu fizyczną krzywdę? W takiej sytuacji wypadałoby, gdyby rodzina chrześcijańska lub jej stróże poprosili brata mieszkającego w pobliżu, aby poszedł i sprawdził, jak się czuje, oraz uzupełnił brakujące potrzeby.

„Wszyscy chrześcijanie są sługami. Wszyscy są powołani do służby. Kościół może wezwać każdego, aby zaspokoić jakąś potrzebę (służyć). To zależy od sytuacji. Na przykład w dziedzinie finansów Kościół powinien wybrać osobę posiadającą dobrą wiedzę z zakresu rachunkowości, godną zaufania oraz posiadającą rzetelność i uczciwość niezbędną do wykonywania tej pracy. Ale czy naprawdę konieczne jest, aby taka osoba pozostawała w związku małżeńskim i posiadała dzieci, aby być skarbnikiem kościoła? Czy ta osoba ma te duchowe kwalifikacje? Każdy chrześcijanin może i powinien służyć w jakiejś dziedzinie, niezależnie od specjalnych kwalifikacji. Musi po prostu posiadać kwalifikacje do wykonywania tej konkretnej pracy. Ale wszyscy chrześcijanie, mężczyźni i kobiety, powinni i mogą służyć na jakimś obszarze.

„Teraz, gdy pojawiają się dynamiczne potrzeby; to znaczy, kiedy zdarzają się sytuacje awaryjne, zwykle nie ma czasu ani możliwości na badanie talentów i charakteru braci, aby odkryć, kto może w danym momencie zaspokoić tę konkretną potrzebę. Kościół potrzebuje grupy sług, którzy mają już kwalifikacje duchowe; sprawdzono i zidentyfikowano osoby, które można wezwać do pomocy pasterzom/starszym/strażnikom w nieprzewidywanych sytuacjach, gdy potrzeba ma charakter nagły i należy ją natychmiast rozwiązać.” (Końcowy cytat z Joe McKinneya.)

Podane powyżej kwalifikacje diakonosus obejmują bycie mężem jednej żony oraz dobre zarządzanie swoimi dziećmi i domem, nie mogą mieć zastosowania do wszystkich diakonosus, ponieważ wszyscy chrześcijańscy mężczyźni i kobiety są sługami diakonos. Dlatego funkcja mężczyzn posiadających te kwalifikacje musi różnić się od funkcji innych mężczyzn i kobiet diakonosus.

Niektórzy wnioskuje, że siedmiu wybranych przez Kościół jerozolimski w Dziejach Apostolskich do zaspokojenia potrzeb greckich wdów było diakonami. Nie nazywa się ich jednak diakonami, nie podano ich kwalifikacji ani nie wiadomo, czy cała siódemka posiadała cechy charakteru z 1 Listu do Tymoteusza.

Wielu dzisiaj uważa pracę starszych za mężczyzn w sprawach duchowych, podczas gdy diakoni to mężczyźni w sprawach fizycznych. Wydaje się, że jest to błędne zrozumienie, gdyż w ten sposób praca wszystkich pozostałych członków Ciała, mężczyzny i kobiety, zostaje rażąco ograniczona. W rzeczywistości, jeśli starsi zajmują się sprawami duchowymi, a diakoni fizycznymi, sługom niebędącym diakonami nie pozostaje żadna praca. Nie może to jednak mieć miejsca w przypadku, gdy Piotr pisząc do wygnańców w rozproszeniu stwierdza w 1 Liście Piotra 4:10: „Każdy, kto otrzymał dar, korzystajcie z niego, aby służyć sobie nawzajem jako dobrzy szafarze różnorodnej łaski Bożej”. Słowo „każdy” obejmuje mężczyzn i kobiety ze specjalnymi kwalifikacjami lub bez nich. Jeśli „każdy” nie obejmuje kobiet, to Paweł mylił się, stwierdzając w Liście do Rzymian 16:1, że Febe była diakonon, czyli służącą.

Współczesna koncepcja, zgodnie z którą diakoni dbają o fizyczne potrzeby zboru, takie jak utrzymanie budynku i terenu, nie wywodzi się z praktyki Nowego Testamentu, ponieważ w Nowym Testamencie nie ma wzmianki o jakimkolwiek zgromadzeniu chrześcijan posiadającym lub utrzymującym obiekty fizyczne. Potrzebami Kościoła w okresie prześladowań były potrzeby ludzi, a nie mienia czy rzeczy. Jest to prawdą dzisiaj, ponieważ kościół to ludzie, a nie własność.

Mężczyźni wymienieni z imienia i nazwiska

„Barnaba (co znaczy syn zachęty), lewita pochodzący z Cypru, sprzedał należące do niego pole, przyniósł pieniądze i położył je u stóp apostołów”.(Dzieje 4:36-37)

„Barnaba udał się więc do Tarsu, aby szukać Saula, a gdy go znalazł, sprowadził go do Antiochii. Przez cały rok spotykali się z kościołem i nauczali bardzo wielu ludzi”.(Dzieje 11:25-26)

„A w kościele w Antiochii byli prorocy i nauczyciele, Barnaba, Symeon, zwany Nigrem, Lucjusz z Cyreny, Manaen, członek dworu Heroda tetrarchy, i Saul. Kiedy tak oddawali cześć Panu i pościli, Duch Święty powiedział: «Odłączcie mi Barnabę i Saula do dzieła, do którego ich powołałem». Potem po poście i modlitwie włożyli na nich ręce i wyprawili”.(Dzieje 13:1-3)

„Jakiś czas później, Paul(Saul) rzekł do Barnaby: Wróćmy i odwiedźmy braci we wszystkich miastach, w których głosiliśmy słowo Pańskie, i zobaczymy, jak się mają. Barnaba chciał zabrać ze sobą Jana, zwanego także Markiem, lecz Paweł nie uważał za rozsądne zabieranie go, ponieważ opuścił ich w Pamfilii i nie

kontynuował z nimi pracy. Poróżnili się tak ostro, że rozstali się. Barnaba wziął Marka i odpłynął na Cypr”. (Dzieje 15:36-40)

„Pozdrowienia przesyła wam mój współwzięcień Arystarch oraz Marek, kuzyn Barnaby”. (Kol 4:10)

„Epafras, mój współwzięcień w Chrystusie Jezusie, przesyła wam pozdrowienia. Podobnie Marek, Arystarch, Demas i Łukasz, moi współpracownicy”. (Filemon 23-24)

„*Róbcie, co możecie, aby szybko przyjść do mnie, gdyż Demas, ponieważ umiłował ten świat, opuścił mnie i udał się do Tesaloniki. Crescens udał się do Galacji, a Tytus do Dalmacji. Jest ze mną tylko Łukasz. Weź Marka i przyprowadź go ze sobą, bo jest mi pomocny w mojej służbie*”.(2 Tym 4:9-12)

„Dotarliśmy do Derbe, a potem do Listry, gdzie mieszkał uczeń imieniem Tymoteusz, którego matka była Żydówką i osobą wierzącą, a ojciec był Grekiem. Bracia w Listrze i Ikonium wypowiadali się o nim dobrze”.(Dzieje 16:1-3)

„Kiedy Syłas i Tymoteusz przybyli z Macedonii, Paweł poświęcił się wyłącznie głoszeniu i składaniu Żydom świadectwa, że Jezus jest Chrystusem”.(Dzieje 18:5)

„Wysłał dwóch swoich pomocników, Tymoteusza i Erastusa, do Macedonii, a on pozostał jeszcze trochę w prowincji Azji”. (Dzieje Apostolskie 19:22)

„Dlatego zachęcam Was do naśladowania mnie. Dlatego posyłam do was Tymoteusza, syna mojego, którego kocham i który jest wierny Panu. Przypomni wam mój sposób życia w Chrystusie Jezusie, zgodny z tym, czego nauczam wszędzie, w każdym kościele” (1 Kor 4,16-17).

„Mam nadzieję w Panu Jezusie, że wkrótce pošlę do was Tymoteusza, abym i ja doznał radości, gdy otrzymam wiadomość o was. Nie mam nikogo takiego jak on, kto by szczerze interesował się twoim dobrem. Każdy bowiem dba o swój własny interes, a nie o dobro Jezusa Chrystusa. Ale wiecie, że Tymoteusz się sprawdził, ponieważ jako syn u ojca, służył ze mną w dziele ewangelii”.(Flp 2:19-22)

„Ale Bóg, który pociesza przygnębionych, pocieszył nas przez przyjście Tytusa, i to nie tylko przez jego przyjście, ale także przez pocieszenie, którego mu dałeś. Opowiadał nam o Waszej tęsknocie za mną, o Waszym głębokim smutku, o Waszej gorącej trosce o mnie, tak że moja radość była większa niż kiedykolwiek.”(2 Kor 7:6-7)

„A Tytus jest moim współnikiem i współpracownikiem wśród was; a nasi bracia są przedstawicielami kościołów i zaszczytem dla Chrystusa”.(2 Kor 8:23)

„W owych czasach, gdy rosła liczba uczniów, znajdujący się wśród nich Żydzi greccy skarżyli się na Żydów hebrajskich, ponieważ przy codziennym podziale żywności pomijano ich wdowy. Zatem Dwunastu zebralo wszystkich uczniów i powiedziało: „Nie byłoby rzeczą słuszną, abyśmy zaniebdywali posługę słowa Bożego na rzecz obsługiwania stołów. Bracia, wybierzcie spośród siebie siedmiu mężów, o których wiadomo, że są pełni Ducha i mądrości. Przekażemy im tę odpowiedzialność i skupimy się na modlitwie i posłudze słowa. Propozycja ta zadowoliła całą grupę. Wybrali Szczepana, męża pełnego wiary i Ducha Świętego; także Filip, Prokorus, Nikanor, Tymon, Parmenas i Mikołaj z Antiochii, którzy przeszli na judaizm”.(Dzieje 6:1-6)

„A Szczepan, mąż pełen łaski i mocy Bożej, dokonał wielkich cudów i znaków wśród ludu. Sprzeciw pojawili się jednak ze strony członków Synagogi Wyzwoleńców (jak ją nazywano) – Żydów z Cyreny i

Aleksandrii, a także z prowincji Cylicji i Azji. Ci ludzie zaczęli spierać się ze Szczepanem, ale nie mogli przeciwstawić się jego mądrości ani Duchowi, przez którego przemawiał”.(Dzieje 6:8-10)

„Ale Saul zaczął niszczyć Kościół. Chodził od domu do domu, ciągnął mężczyzn i kobiety i wtrącał ich do więzienia. Ci, którzy byli rozproszeni, głosili Słowo, gdziekolwiek się udali. Filip udał się do pewnego miasta w Samarii i tam głosił Chrystusa”.(Dzieje 8:3-6)

„W Damaszku był uczeń imieniem Ananiasz”. [...] „Ananiasz poszedł do domu i wszedł do niego. Kładąc ręce na Saulu, powiedział: Bracie Saulu, Pan Jezus, który ukazał ci się w drodze, gdy tu przychodziłeś, posłał mnie, abys przejrzał i został napełniony Duchem Świętym. Natychmiast coś w rodzaju łusek spadło z oczu Saula i znów mógł widzieć. Wstał i przyjął chrzest, a po spożyciu posiłku odzyskał siły”.(Dzieje 9:10...17-19)

„W tym czasie kilku proroków przybyło z Jerozolimy do Antiochii. Jeden z nich, imieniem Agabus, powstał i za sprawą Ducha przepowiedział, że w całym świecie rzymskim nastanie dotkliwy głód”.(Dzieje 11:27-28)

„Filip ewangelista, jeden z Siedmiu. Miał cztery niezamężne córki, które prorokowały. Po kilku dniach pobytu tam przybył z Judei prorok imieniem Agabus. Podchodząc do nas, wziął pas Pawła, związał nim swoje ręce i nogi i powiedział: «Duch Święty mówi: W ten sposób Żydzi jerozolimscy zwiążą właściciela tego pasa i wydadzą go poganom .””(Dzieje 21:8-11)

“Oni(Paweł i Barnaba) pokłócili się tak ostro, że się rozstali. Barnaba zabrał Marka i popłynął na Cypr, natomiast Paweł wybrał Sylasa i odszedł, polecony przez braci łasce Pana. Przeszedł przez Syrię i Cylicję, umacniając kościoły”. (Dzieje 15:39-41)

„Filemonowi, naszemu drogiemu przyjacielowi i współpracownikowi, Appii, naszej siostrze, Archippowi, naszemu towarzyszowi żołnierzowi, i Kościołowi, który zbiera się w waszym domu: Łaska wam i pokój od Boga, naszego Ojca, i Pana Jezusa Chrystusa. [...] Słyszę o waszej wierze w Pana Jezusa i o waszej miłości do wszystkich świętych”.(Filemon 1-3, 5)

„Apeluję do Was(Filemon) za mojego syna Onezyma, który stał się moim synem, gdy byłem w łańcuchach. Dawniej był dla ciebie bezużyteczny, ale teraz stał się użyteczny zarówno dla ciebie, jak i dla mnie. (Filemon 10-11)

„Pozdrowienia przesyła wam mój współwięzień Arystarch oraz Marek, kuzyn Barnaby”.(Kol 4:10)

„Epafras, który jest jednym z was i sługą Chrystusa Jezusa, przesyła pozdrowienia. On nieustannie walczy w modlitwie za was, abyście wytrwali w całej woli Bożej, dojrzali i całkowicie pewni.”(Kol 4:12-14)

Rozdział 2

Służące (Diakonos)

„Bo wy wszyscy, którzy zostaliście ochrzczeni w Chrystusie, przyoblekliście się w Chrystusa. Nie ma Żyda ani Greka, nie ma niewolnika ani wolnego, nie ma mężczyzny ani kobiety; bo wszyscy jesteście jedno w Chrystusie Jezusie”(Galacjan 3:26-28). Bóg nie jest stronniczy. (Dzieje Apostolskie 10:34) Wszyscy są kapłanami, aby służyć Bogu. (Objawienie 5:10)

Greckie słowo diakonos oznacza neutralność płciową, zarówno męską, jak i żeńską. Łacińskie słowo oznaczające diakonos to minister, podczas gdy angielskie słowo to sługa. Diakonos lub jego odmiany pojawiają się w Nowym Testamencie 28 razy, z czego jeden odnosi się do Febe, słuźebnicy (diakonon) i dwukrotnie jako diakona w Filipianach 1:1, 1 Tymoteusza 3:8-13 i Rz 16:1.

„Teraz jesteście Ciałem Chrystusa i poszczególnymi jego członkami. I Bóg ustanowił w Kościele najpierw apostołów, po wtóre proroków, po trzecie nauczycieli, następnie czynić cuda, potem dary uzdrawiania, pomagania, kierowania i różne rodzaje języków”. (1 Kor 12:27-29)

Bóg za pośrednictwem Pawła określił cechy charakteru potrzebne do pełnienia funkcji pasterskiej. Śledząc charakter czy kwalifikacje tych ludzi Paweł omawia cechy charakteru, kwalifikacje sług, którzy najwyraźniej pomagają w tej ważnej pracy nadzorców, stróżów, stróżów, wartowników. Funkcje innych członków Ciała są tak samo ważne, konieczne, istotne i niezbędne, niezależnie od tego, czy pełni je mężczyzna, czy kobieta.

Kobiety zidentyfikowane z imienia.

W Nowym Testamencie kilka kobiet jest zidentyfikowanych z imienia, a słowa takie jak „wszyscy”, „każdy”, „wszyscy” obejmują mężczyzn i kobiety. Badając działalność Bożych diakonos, powinniśmy być w stanie określić, czy są jakieś funkcje, które chrześcijanki muszą wykonywać lub których im zabrania.

„Ale człowiek imieniem Ananiasz sprzedał wraz z żoną Safirą kawałek majątku i za wiedzą żony zatrzymał dla siebie część dochodu... po około trzech godzinach jego żona przysłała, nie wiedząc, co się stało. I rzekł do niej Piotr: «Powiedz mi, czy za tyle sprzedałaś tę ziemię». A ona odpowiedziała: „Tak, za bardzo”. Ale Piotr jej odpowiedział: «Jak to się stało, że zgodziliście się razem wystawiać na próbę Ducha Pańskiego?» (Dzieje 5:1-2; 7-9)

Komentarz: Safira i Ananiasz okłamali Ducha Świętego, co było grzechem umyślnym.

„A w Joppie była uczennica imieniem Tabita, co w tłumaczeniu oznacza Dorkas. Była pełna dobrych uczynków i dzieł miłosierdzia”. (Dzieje 9:36).

Komentarz: Tabitha, Dorkas, pomagała biednym, wykonując dobre uczynki charytatywne. Czynność wykonywana poza zgromadzeniem.

„On (Piotr) udał się do domu Marii, matki Jana, zwanego inaczej imieniem Marek, gdzie wielu się zebrało i modliło”. (Dzieje 12:12).

Komentarz: Maryja wykorzystywała swój dom do gromadzenia się świętych. W tym przypadku zgromadzenie miało na celu modlitwę o bezpieczeństwo wszystkich chrześcijan, a zwłaszcza za Piotra, gdyż niedługo wcześniej Herod ściął głowę Jakubowi.

„A po tym jak ona (Lidia) została ochrzczona, namawiała nas, mówiąc: «Jeśli uznaliście mnie za wierną Panu, przyjdźcie do mojego domu i zostańcie». I zwyciężyła nas.” (Dzieje 16:15).

Komentarz: Lidia wykorzystywała swój majątek do dbania o potrzeby Pawła i towarzyszących mu osób.

„I niektórzy z nich dali się przekonać i przyłączyli się do Pawła i Sylasa, podobnie jak wielu pobożnych Greków i niemało czołowych kobiet”. [...] „A ci Żydzi (mężczyźni i kobiety) byli szlachetniejsi niż ci w Tesalonicie; przyjęli słowo z całą gorliwością, codziennie badając Pisma, czy tak się rzeczy mają. Dlatego

wielu z nich uwierzyło, a wśród nich nie mało znaczących Greczynek i mężczyzn”. [...] „Ale niektórzy ludzie przyłączyli się do niego i uwierzyli, wśród nich był także Dionizjusz Areopagita i kobieta imieniem Damaris, a także inni z nimi”. (Dzieje 17:4, 11-12, 34).

Komentarz:Damaris uwierzył. Być może była to wpływowa Atenka, ponieważ była obecna na Areopagu, gdy przemawiał Paweł.

„Potem Paweł opuścił Ateny i udał się do Koryntu. I znalazł Żyda o imieniu Akwila, pochodzącego z Pontu, który niedawno przybył z Włoch wraz z żoną Pryscyllą. [...] Teraz do Efezu przybył Żyd imieniem Apollos, pochodzący z Aleksandrii. Był człowiekiem elokwentnym, znającym Pismo Święte. Został pouczony o drodze Pana. A będąc żarliwym w duchu, mówił i nauczał dokładnie tego, co dotyczyło Jezusa (jak zapisano w Starym Testamencie), chociaż znał tylko chrzest Janowy. Zaczął odważnie mówić w synagodze, lecz gdy go usłyszeli Pryscylla i Akwila, zabrali go i dokładniej wyjaśnili mu drogę Bożą”. (Dzieje 18:1-2; 24-26).

Komentarz:„Oni” – Akwila i jego żona Pryscylla – nauczali Apollosa, a nie tylko Akwilę.

„Nazajutrz wyruszyliśmy i przybyliśmy do Cezarei, i weszliśmy do domu ewangelisty Filipa, który był jednym z siedmiu, i zamieszkaliśmy u niego. Miał cztery niezamężne córki, które prorokowały”. (Dzieje 21:8-9).

Komentarz: Córki Filipa prorokowały. Z 1 Koryntian 14:21 dowiadujemy się, że proroctwa są dla wierzących. Nic nie wskazuje na to, że prorokowali tylko kobietom lub tylko wtedy, gdy nie byli zgromadzeni.

„Polecam Ci naszą siostrę Febe, służebnicę w kościele w Kenchreach”. (Rzymian 16:1).

Komentarz: W niektórych Bibliach diakonon jest tłumaczone jako diakonisa. Ale każda osoba, mężczyzna czy kobieta, w Chrystusie jest sługą, diakono, w Ciele Chrystusa, a także kapłanami, aby służyć Bogu. Biblia milczy na temat rodzaju służby, jaką oddała Febe. Wiemy tylko, że służyła. Wiemy również, że nie spełniała wyjątkowych kwalifikacji do pracy sług, których żona została przetłumaczona jako diakoni w 1 Tymoteusza 3:12.

„Pozdrówcie Pryscyllę i Akwilę, moich współpracowników w Chrystusie Jezusie, którzy nadstawili kark za moje życie, którym dziękuję nie tylko ja, ale i wszystkie kościoły pogańskie. Pozdrówcie także Kościół w ich domu. Pozdrówcie mojego ukochanego Epaenetusa, który był pierwszym nawróconym do Chrystusa w Azji. Pozdrówcie Maryję, która ciężko dla Was pracowała. Pozdrówcie Andronika i Junię, moich krewnych i moich współwięźniów”. (Rzymian 16:3-7).

Komentarz: Nie wiemy, jakiej pracy dokonała Maryja. Wiemy jednak, że nie była leniwa, ponieważ ciężko pracowała.

„Kościoły Azji przesyłają wam pozdrowienia. Akwila i Pryska (Pryscylla) wraz z kościołem w swoim domu przesyłają wam serdeczne pozdrowienia w Panu.” (1 Koryntian 16:19).

Komentarz: Dom Pryscylli i Akwili był otwarty dla chrześcijan, którzy mogli się gromadzić.

„Proszę Ewodię i Syntychę, aby zgodziły się w Panu. Tak, proszę i ciebie, prawdziwy towarzyszu, pomóż tym kobietom, które ramię w ramię pracowały razem ze mną w ewangelii razem z Klemensem”. (Filipian 4:2-3).

Komentarz: Te kobiety najwyraźniej pochodziły z Filipi. Pomagali Pawłowi w nauczaniu Ewangelii. Zrobili więcej, niż tylko swoją obecność, aby usunąć wszelkie pozory nieprawidłowości. Nauczali ewangelii, pracując z Pawłem i Klemensem.

„Przypomina mi się twoja szczerą wiarą, wiara, która najpierw mieszkała w twojej babci Lois i twojej matce Eunice, a teraz, jestem pewien, mieszka także w tobie”. (2 Tymoteusza 1:5).

Komentarz:Przekazali swoją wiarę rodzinie.

„Filemonowi, naszemu umiłowanemu współpracownikowi, Appii, naszej siostrze, i Archippowi, naszemu towarzyszowi żołnierzowi, i Kościołowi w waszym domu”. (Filemon 1-2).

Komentarz:„Appia” – chrześcijanka znana Pawłowi i Filemonowi.

Kobiety według słów włączających - wszyscy, wszyscy i wszyscy.

„Więc ci, którzy przyjęli jego słowo, zostali ochrzczeni i tego dnia zostało przyłączonych około trzech tysięcy dusz”. (Dzieje Apostolskie 2:41).

Komentarz:„Ci, którzy przyjęli Jego Słowo”, to mężczyźni i kobiety.

„Uczniowie postanowili, każdy według swoich możliwości, wysłać pomoc braciom mieszkającym w Judei”. (Dzieje 11:29).

Komentarz:„Wszyscy” obejmują kobiety, więc kobiety pomogły w ustaleniu.

„Wtedy apostołowie i starsi wraz z całym Kościołem uznali za stosowne wybrać spośród siebie mężów i wysłać ich do Antiochii wraz z Pawłem i Barnabą”. (Dzieje 15:22).

Komentarz:„Cały Kościół” obejmuje kobiety. Dlatego kobiety brały udział w wyborze.

„Po wystąpieniu udali się do Antiochii i zebrawszy zbor, przekazali list. A gdy go przeczytali, uradowali się z powodu zawartej w nim zachęty”. (Dzieje 15:30-31).

Komentarz:Do „zboru” zaliczały się kobiety, które słuchały i radowały się.

„Następnie rozkazał setnikowi, aby go trzymano w areszcie, ale miał pewną swobodę i aby nikt z jego przyjaciół nie przeszkadzał w zaspokajaniu jego potrzeb”. (Dzieje 24:23).

Komentarz:Do „przyjaciół” zaliczali się mężczyźni i kobiety, którzy opiekowali się potrzebami Pawła.

„Będzie ucisk i ucisk dla każdego człowieka czyniącego zło, najpierw dla Żyda, potem dla Greka, lecz chwała, cześć i pokój dla każdego, kto czyni dobrze, najpierw dla Żyda, a potem dla Greka. Bóg bowiem nie jest stronniczy”. (Rzymian 2:9-11).

Komentarz:„Każdy człowiek” nie czyni rozróżnienia między mężczyznami i kobietami, którzy czynią dobro lub zło.

„Albowiem w Chrystusie Jezusie wszyscy jesteście synami Bożymi przez wiarę. Bo wszyscy, którzy zostaliście ochrzczeni w Chrystusie, przyoblekliście się w Chrystusa. Nie ma Żyda ani Greka, nie ma niewolnika ani wolnego, nie ma mężczyzny ani kobiety, bo wszyscy jesteście jedno w Chrystusie Jezusie”. (Galatów 3:26-29).

Komentarz: Syn miał prawne prawo do spadku po ojcu. Ale „tak wielu z was”, którzy zostali ochrzczeni, obejmowało także kobiety. Następnie kobiety w Chrystusie uzyskały prawo do dziedzictwa. Paweł wspomina, że ci w Chrystusie stanowią jedno. Nikt w Chrystusie nie jest chrześcijaninem drugiej kategorii, gdyż wszyscy są sługami i kapłanami, którzy mają służyć Bogu. (1 Piotra 2:16 i Objawienie 1:6).

„Ta, która jest w Babilonie, również wybrana, przesyła wam pozdrowienia”. (1 Piotra 5:13).

Komentarz: „Ona” może być albo chrześcijanką, albo zgromadzeniem chrześcijan – nie wiem.

„Starszy do wybranej pani i jej dzieci, które kocham w prawdzie, i nie tylko ja, ale i wszyscy, którzy znają prawdę”. (2 Jana 1:1).

Komentarz: „Wybraną panią” może być albo chrześcijanka, albo zgromadzenie chrześcijan – nie wiem.

Terminy „wszyscy, każdy” obejmują kobiety. Dlatego kobiety mają uczestniczyć, aby Ciało Chrystusa funkcjonowało jako zjednoczone ciało, w przeciwnym razie część ciała jest uważana za przeszkodę dla ciała lub martwą.

Aktywność i postawa kobiet.

„A więc, czy ty (mężczyzna lub kobieta) jedzcie i pijcie, cokolwiek czynicie, wszystko czyńcie na chwałę Bożą. Nie obrażajcie Żydów ani Greków, ani Kościoła Bożego, tak jak we wszystkim, co czynię, staram się zadowolić wszystkich, nie szukając korzyści własnej, ale dobra wielu, aby byli zbawieni. Bądźcie naśladowcami moimi, tak jak ja jestem naśladowcą Chrystusa. Teraz cię chwale, bo we wszystkim o mnie pamiętasz i podtrzymujesz tradycje, tak jak ci je przekazałem. Chciałbym jednak, abyście wiedzieli, że głową każdego człowieka jest Chrystus; a głową kobiety jest mężczyzna, a głową Chrystusa jest Bóg. Każdy człowiek, modląc się lub prorokując, z nakrytą głową, hańbi swoją głowę (Chrystus). Ale każda kobieta, która się modli lub prorokuje (nie jest to zabronione) z odkrytą głową, hańbi swoją głowę; bo to jedno i to samo, jakby była ogolona. Bo jeśli *kobieta nie jest zakrytaniech i ona będzie strzyżona; jeśli zaś dla kobiety wstydem jest strzyżenie lub ogolenie, niech będzie zawoalowana*”. (1 Koryntian 10:31–11:6).

Komentarz:

- zawsze staraj się o dobro drugiej osoby – 10:24.
- cokolwiek czynicie, chwalcie Boga – 10:31.
- mężczyźni i kobiety, nie hańbijcie swojej głowy – 11:4.
- nie traktuj biednego finansowo chrześcijanina jako gorszego – 11:21.
- nie uważaj swojego daru duchowego za ważniejszy – 12:
- miłość jest najważniejsza – trwa wiecznie. – 12:31-13:13.
- zachęcajcie, szanujcie i honorujcie siebie nawzajem, a zwłaszcza tych mając odpowiedzialność za swoje dobro, unikaj zamieszania – 14.

Komentarz: „Nie dawajcie zgorszenia Żydom ani Grekom” oznacza: nie bądźcie powodem do utraty wiary przez chrześcijańskiego brata lub siostrę poprzez ignorowanie ich zwyczajów i tradycji.

Komentarz: „Tradycja” od greckiego słowa paradóseis oznaczającego istotę nauczania. (Thayera)

Komentarz: „Prorokowanie” od greckiego słowa *propheteuo* oznaczającego przepowiadanie przyszłych wydarzeń związanych z królestwem Bożym lub ogłaszanie, oznajmianie czegoś, co można poznać jedynie poprzez boskie objawienie. (Thayera)

Komentarz: „Každy mężczyzna” od greckiego słowa *andrós* oznaczającego albo mężczyznę, albo męża, w zależności od kontaktów.

Komentarz: „Každa kobieta” od greckiego słowa *gunaikós* oznaczającego albo kobietę, albo żonę.

Komentarz: „Ogolone lub ogolone” – kobiety, które miały obcięte włosy, oznaczały karę za rozpustę lub cudzołóstwo. (Adam Clarke).

Komentarz: Paweł przypomina Koryntianom, że podczas modlitwy czy prorokowania szacunek i cześć są prawdopodobnie sprawą najwyższej wagi, a nie zwyczajem. W tamtych czasach panował zwyczaj, że mężczyźni zdejmowali nakrycie głowy w obecności przełożonego, a kobiety nie mogły pokazywać się publicznie bez nakrycia głowy. Czy więc nakrycie głowy było aktem prawości, czy też zwyczajem szacunku i honoru? Mąż mógł rozwieść się z żoną za taki brak szacunku i brak nakrycia głowy. Potępienie Pawła jawi się jako zniesławienie Boga przez mężczyznę, który nie zdejmuje nakrycia głowy, oraz przez kobietę, która znieważa mężczyznę odpowiedzialnego za jej dobro (męża, ojca lub najstarszego brata) przez to, że nie zakrywa głowy. Obydwoje naruszają tradycję i zwyczaje szacunku obowiązujące w ich społeczeństwie lub prawa, które mogą oznaczać akceptację praktyk pogańskich. Nie zabrania to ani mężczyznom, ani kobietom modlić się i prorokować. Jednak wolność człowieka i wolność w Chrystusie nigdy nie mogą skutkować lub prowadzić do braku szacunku dla innych.

„Żona powinna (obowiązkowo) mieć na głowie symbol władzy (władzy) ze względu na aniołów. Niemniej jednak w Panu kobieta nie jest niezależna od mężczyzny ani mężczyzna od kobiety; bo jak kobieta powstała z mężczyzny, tak mężczyzna narodził się teraz z kobiety. I wszystko pochodzi od Boga. Sami oceńcie: czy przystoi żonie modlić się do Boga z odkrytą głową? Czy sama natura nie uczy, że jeśli mężczyzna nosi długie włosy, jest to dla niego hańbą, a jeśli kobieta ma długie włosy, jest to jej chwałą? Bo jej włosy zostały jej dane za okrycie. Jeśli ktoś miałby skłonność do kłótności, nie mamy takiej praktyki ani u nas, ani w kościołach „Bożych”. (1 Koryntian 11:10-16)

Komentarz: Postępowanie kobiety, która nie szanuje męża, swojej głowy, jest niewłaściwe.

Komentarz: W czasach przed i po Chrystusie, kiedy Rzym rządził światem, uważano, że większość kobiet podlega władzy i mocy mężczyzn. Dla zamężnych kobiet zasłona zakrywająca włosy: 1) oznaczała jej stan cywilny, 2) podporządkowanie się statusowi męża jako głowy, 3) była oznaką skromności i czystości oraz 4) chroniła ją przed zalotami mężczyzn. Kobiety bez welonu uważano za zbuntowane, często prostytutki z krótko obciętymi włosami, obciętymi lub ogolonymi głowami. Zwyczaje w jednej kulturze nie są wiążące jako prawo w innych kulturach. Dziś w niektórych częściach świata; np. w Indiach kobiety noszą symbole swojego stanu cywilnego. Po skonsumowaniu hinduskiego małżeństwa żonie nie wolno nigdy zostawiać gołych ramion. Musi zawsze nosić bransoletki, aby zaznaczyć, że jest zamężna.

Komentarz: Zasłona (gr. *palla*) była symbolem zamężnej kobiety, a w ich kulturze oznaką władzy męża.

Komentarz: Ci w Chrystusie, którzy są „niezależni od” nie sugerują, że są lepsi lub gorsi, ale równi pod względem wartości Bogu i potrzebni w Jego królestwie. Równi w Chrystusie nie zmieniają Bożego

nakazu, że mężczyzna jest odpowiedzialny za rodzinę i że kobieta przez stworzenie była jego pomocnicą i towarzyszką, a nie jego służebnicą. Każde jej działanie, które jest sprzeczne z naukami Chrystusa i Jego apostołów lub sprzeczne z lokalnymi zwyczajami, w związku z czym społeczność uważa jej działania za niewłaściwe, hańbi męża i nie promuje sprawy Chrystusa.

Komentarz: Codzienne czynności muszą okazywać szacunek i honor, co promuje jedność we wszystkich relacjach, czy to w rodzinie, społeczności, miejscu pracy, rządzie czy kościele, niezależnie od tego, czy są zgromadzeni, czy nie. Każdy w Chrystusie, mężczyzna czy kobieta, ma równy status duchowy przed Bogiem.

„A co wtedy, bracia, gdy się zejdziecie, każdy będzie miał hymn, 1 lekcję, objawienie, język, 2 lub tłumaczenie. Niech wszystko będzie czynione ku zbudowaniu (zachęta). Jeśli ktoś (mężczyzna lub kobieta) mówi językiem, niech będzie ich tylko dwóch lub co najwyżej trzech, a każdy po kolei (w kolejności) i niech ktoś (mężczyzna lub kobieta) interpretuje. Jeśli jednak nie ma kto interpretować, niech każdy z nich (mężczyzna czy kobieta) milczy w kościele (zgromadzeniu Ciała Chrystusa) i mówi sam do siebie (bez względu na płeć) i do Boga. Niech przemówi dwóch lub trzech proroków (niezależnie od płci), a pozostali (niezależnie od płci) ważą 3 to, co zostało powiedziane. Jeżeli innemu siedzącemu zostanie objawione, niech pierwszy zamilcze. Albowiem wszyscy jeden po drugim możecie prorokować, aby wszyscy się uczyli i wszyscy byli pokrzepieni, a duchy proroków były podporządkowane prorokom. Bóg bowiem nie jest Bogiem zamieszania, lecz pokoju. Jak we wszystkich (zgromadzeniach lub zgromadzeniach świętych), kobiety (twoje kobiety, czyli żona – KJV, NKJV, YLT) powinny milczeć w kościołach (ekkleśiais – zgromadzenia). Nie wolno im bowiem mówić⁴, ale powinny bądźcie uległe, jak mówi także Prawo. Jeśli chcą się czegoś dowiedzieć, niech pytają w domu swoich mężów (ándras – każdy mężczyzna, mężczyzna), gdyż kobieta haniebnie przemawia w kościele”. (1 Koryntian 14:26-36).

Komentarz: Chrześcijanie w Koryncie byli zgromadzeni razem jako Ciało Chrystusa, gdzie śpiewali, nauczali (didacheén), dawali objawienia i rozmawiali w innych językach przez tłumaczy. Celem wspólnych zgromadzeń było zachęcenie chrześcijan do pozostania wiernymi i czynienia dobrych uczynków. Mówcy, mężczyźni i kobiety, których nie można było zrozumieć z powodu braku tłumacza, mieli zachować ciszę. Chaos i zamieszanie spowodowane jednoczesną modlitwą, mówieniem i śpiewaniem sprawią, że odwiedzający pomyślą, że „oszalało” i uniemożliwią usłyszenie przesłania Bożego. Pozwalanie każdemu mówić lub śpiewać po kolei, jeden po drugim, oznacza szacunek wobec Boga i bliźniego.

Komentarz: „Mówi dwóch lub trzech proroków” – prorok to mężczyzna lub kobieta, przez którego przemawia Bóg. (Z greckiego leksykonu Thayera)

Komentarz: Będąc wciąż w temacie utrzymywania porządku, Paweł poleca kobietom w Koryncie milczeć i nie przeszkadzać swojemu (głupiemu – własnemu) mężowi, ale poczekać i zapytać go, kiedy wróci do domu. Instrukcje Pawła nie miały zastosowania do chrześcijanek, których mężowie byli poganami, zmarli lub je porzucili. Kluczem jest szanowanie męża, który nauczał, i szanowanie innych – mężczyzn, kobiet i gości. Zatem „prawo” prawdopodobnie odnosi się do zasad lub tradycji synagogałnych.

Komentarz: Zgromadzeni razem wszyscy chrześcijanie mają uczestniczyć w sposób uporządkowany, szanując innych i nie wszyscy mogą mówić w tym samym czasie, powodując zamieszanie i chaos. Kobietom nie wolno kwestionować ani podważać komentarzy mężczyzny odpowiedzialnego za ich

dobro, niezależnie od tego, czy jest to jego mąż, ojciec, czy brat, ani też okazywać braku szacunku, zwłaszcza wobec jakiegokolwiek mężczyzny.

„Przyobleczcie się więc jako wybrańcy Boga, święci i umiłowani, w miłosierne serca, w dobroć, pokorę, łagodność i cierpliwość... Niech słowo Chrystusowe zamieszka w was obficie, ucząc i napominając się wzajemnie we wszelkiej mądrości, śpiewając psalmy i hymny i duchowe pieśni, z wdzięcznością w sercach waszych Bogu”.(Kolosan 3:12, 16)

Komentarz: Do „wybranych” zaliczają się kobiety i mężczyźni. Obydwa mają nauczać i napominać w mądrości i wiedzy. Instrukcja nie określa, czy należy to zrobić prywatnie, czy na zgromadzeniu. Tekst stwierdza, że nauczanie i napominanie odbywa się w pieśni w sercu ku Bogu. Jednakże wzajemne nauczanie i napominanie wymaga, aby przemawiać prosto z serca, niezależnie od tego, czy jest to pisane, czy mówione.

Opinie z kilku komentarzy:

Notatki Alberta Barnes’a.

„Nie mieli uczyć ludzi ani przerywać tym, którzy przemawiali” Rosenmuller. Jest prawdopodobne, że pod pozorem natchnienia kobiety objęły urząd nauczycieli publicznych”.

Komentarz: Trzymali się dydaktycznej metody nauczania polegającej na wykładach/kazaniach.

Komentarz Adama Clarke’a.

„Istniało „zarządzenie żydowskie (zwróć uwagę na stwierdzenie „jak mówi także prawo”); kobietom nie wolno było nauczać na zgromadzeniach ani nawet zadawać pytań. Rabini nauczali, że „kobieta nie powinna wiedzieć nic innego, jak tylko posługiwać się kądzielą (narzędziem używanym do przędzenia)”. A wypowiedzi rabina Eliezera, jak podano, Bammidbar Rabba, rozdz. 9, ul. 204, są godne uwagi i potępienia; są to: „Niech słowa Prawa zostaną spalone, zamiast być przekazywane kobietom””.

Roya C. Deavera.

„Spotkanie opisane w 1 Koryntian 14:26-40 miało na celu korzystanie z darów duchowych i otrzymywanie korzyści z nich. Prorocy korzystali ze swego daru prorocstwa. „Żony proroków otrzymały polecenie, aby ,milczały w kościołach’. Nie pozwolono im mówić [przerwać milczenie]. Mieli być poddani. Jeśli dowiedzą się czegoś (w odniesieniu do przesłania przychodzącego przez męża/proroka), nie powinny przerywać prorocstwa, ale miały poczekać i zapytać swoich mężów w domu. Zabieranie głosu na tym spotkaniu było „wstydlive” dla tej kobiety (żony). ZWalki o wiarę Październik/1995, s. 25. 2; Guy N. Woods, Pytania i odpowiedzi FORUM OTWARTE Freed Hardeman College Henderson, TN: 1976), s. 106–109.

Guy N. Woods.

„Kim były kobiety, które miały milczeć w badanym fragmencie (1 Koryntian 14:34, 35)? Były to żony proroków, o których mowa w poprzednim akapicie (jego komentarze do poprzednich wersów). Apostołowi, któremu zabroniono przerywać lub dociekać w trakcie procesu objawienia, ustanowił bardzo rozsądną zasadę, że powinni poczekać na bardziej dogodną okazję, aby zadać pytanie; tj. do czasu, gdy mogły zapytać swoich mężów w domu. Te kobiety były zamężne, miały mężów; ich mężowie byli w stanie odpowiedzieć na ich pytania w domu”. Z Walki o wiarę, październik/1995, s. 23. 10; z: Roy C. Deaver, The Role of Women (Wellington, Teksas: prawa autorskie, bez daty), s. 13–15.

Inni.

„W początkach Republiki (Rzymskiej) kobietom nie wolno było nawet sugerować, ale na początku Cesarstwa wielu mężczyzn szukało rad swoich żon, a nawet postępowało zgodnie z nimi. Można było to zrobić, pod warunkiem, że rada została udzielona na osobności. Ateńczycy uważali kobiety za niewiele lepsze od majątku. Odpoczywaj z najsilniejszymi.

Rozdział 3.

Służący (ogólnie).

Nauczyciele.

„*Bo chociaż do tego czasu ty (mężczyzna lub kobieta) powini być nauczycielami, potrzebujesz kogoś, kto nauczy cię na nowo podstawowych zasad wyroczni Bożych. Potrzebujecie mleka, a nie pokarmu stałego, gdyż każdy, kto karmi się mlekiem, nie jest wprawny w słowie sprawiedliwości, ponieważ jest dzieckiem. Natomiast pokarm stały jest dla osób dojrzałych, dla tych, których zdolność rozeznania jest wyćwiczona dzięki ciągłej praktyce w odróżnianiu dobra od zła*”. (Hebrajczyków 5:12-14).

Wspólnym tematem całego Nowego Testamentu jest głoszenie Ewangelii zgubionym. Ewangelicści w I wieku pełnili funkcję nauczania ewangelii zgubionych, zgodnie z Dziejami Apostolskimi 8:4. Chrześcijanie, mężczyźni i kobiety, rozproszeni z Jerozolimy, głosili Słowo, gdziekolwiek się udawali.

Ci (ci, o których mowa w wersecie 4) poszli dalej i czekali na nas w Troadzie, my zaś odpłynęliśmy z Filipi po dniach Przaśników i po pięciu dniach dotarliśmy do nich w Troadzie, gdzie spędziliśmy siedem dni. Pierwszego dnia po szabacie, kiedy zebraliśmy się na łamanie chleba, Paweł rozmawiał z nimi, zamierzając wyruszyć następnego dnia, i przedłużył swoją mowę do północy. (Dzieje 20:5-8).

Komentarz: Greckie słowo *diálogos* przetłumaczone jako „rozmawiane” (błędnie przetłumaczone jako *głoszone* w KJV) oznacza rozmawiać, dyskursować, spierać się lub dyskutować. Zatem Paweł nie wygłosił kazania na ambonie, lecz omówił rezultaty, jakie Bóg dał w wyniku swego głoszenia Chrystusa.

Dzisiejsi kaznodzieje przede wszystkim przedstawiają swoją interpretację wybranych przez siebie tematów biblijnych wyznawcom Chrystusa, bez możliwości zadawania pytań i dyskusji. Jednakże niektórzy kaznodzieje nauczają bezpośrednio z Biblii, kierując swoje myśli na rozważany fragment. Nie ma wzmianki o ponownym głoszeniu Ewangelii (Chrystusa i Jego śmierci, pogrzebu i zmartwychwstania) tym, którzy już są w Chrystusie, zbawionym.

Bóg polega na chrześcijanach w swoim królestwie, którzy nauczają i głoszą ewangelię, aby nikt nie zginął, a wszyscy pozostali wierni jako żywa ofiara. Misją żywego Ciała Chrystusa, mężczyzn i kobiet, jest:

- a) idźcie na cały świat i głosźcie Ewangelię (Mk 16,15).
- (b) czyńcie dobro wszystkim ludziom, zwłaszcza wierzącym (Gal. 6:9-10).
- (c) zachęcać i budować członków Ciała (1 Koryntian 14).
- d) rozmawiajcie ze sobą poprzez psalmy i hymny (Efezjan 5:19).
- (e) składajcie swoje ciała Bogu jako ofiarę żywą (Rzymian 12:1).

Najbardziej skuteczną metodą ewangelizacji jest ewangelizacja indywidualna. Rzadko zdarzałoby się, aby do konwersji dochodziło w wyniku środków masowego przekazu, metody stosowanej w celu budowania świadomości i zapewnienia źródła uzyskania dodatkowych informacji.

Jeśli ewangelia ma być głoszona całemu światu, zgromadzenia chrześcijan muszą kłaść większy nacisk na ewangelizację, niezależnie od angielskiej nazwy związanej z tą działalnością; np. nauczyciel, pastor, misjonarz, ewangelista, kaznodzieja, sługa, pastor, starszy, stróż lub uczeń – ale używanie imion biblijnych zapobiegnie nieporozumieniom.

Czego należy uczyć?

- Ewangelia – Marek 15:16.
- Moc Boża ku zbawieniu – Rzymian 1:16.
- Śmierć, pogrzeb, zmartwychwstanie i wniebowstąpienie Chrystusa.
- Słowo – Dzieje Apostolskie 13:1-5.
- Doktryna Apostolska – Dzieje Apostolskie.
- Wszystko, co przykazałem – Mt 28,19.

Kto ma uczyć?

- Ewangelisci – 2 Tymoteusza 4:5.
- Uczniowie – Marek 15:16.
- Chrześcijanie rozproszeni za granicą – Dzieje Apostolskie 8:4.

Jak należy prowadzić nauczanie?

- Nie należy wykluczać żadnej szczególnej metody ani nie jest wymagana żadna konkretna metoda.

Kogo należy uczyć orędzia Bożego?

- Całe stworzenie – Marek 15:16.

Kiedy Jego słudzy mają nauczać?

- Ucz, gdy tylko nadarzy się okazja.

Gdzie są ci, którzy są w Chrystusie, aby nieść Ewangelię?

- Gdziekolwiek poszli. Dzieje Apostolskie 8:4.
- Gdzie i kiedy dana osoba jest zainteresowana. Dzieje Apostolskie 13:7.
- Po złożeniu razem. Dzieje Apostolskie 20:7.
- Za granicą – Dzieje Apostolskie 13:2-3.
- Cały świat – Marek 16:15.

„W kościele w Antiochii byli prorocy i nauczyciele (gr. didaskaloi): Barnaba, Symeon zwany Nigrem, Lucjusz z Cyreny, Manaen (który wychowywał się z tetrarchą Herodem) i Saul. Kiedy oddawali cześć Panu i pościli, Duch Święty powiedział: «Odłączcie mi Barnabę i Saula do dzieła, do którego ich powołałem»” (Dz 13,1-2).

„Jeśli jednak nazwiesz siebie Żydem i będziesz polegał na Prawie, i chlubisz się Bogiem, 18 i znasz Jego wolę, i uznajesz to, co jest doskonałe, ponieważ jesteś pouczony przez Prawo; 19 A jeśli jesteś pewien, że sam jesteś przewodnikiem ślepych, światłem dla tych, którzy są w ciemności, 20 wychowawcą głupich, nauczycielem dzieci, mającym w Prawie ucieleśnienie wiedzy i prawdy – 21 Którzy więc uczycie innych, sami siebie nie uczycie?” (Rzymian 2:17-22).

Komentarz: „Instruktor” od greckiego słowapaideuteén oznaczającego tego, który instruuje drugiego.

Komentarz: „Nauczyciel” od greckiego słowa didaskalous, didaskoon lub didáskeis oznaczającego tego, który uczy

„Niewielu z was powinno udawać, że są nauczycielami, bracia moi, ponieważ wiecie, że my, którzy uczymy, będziemy sądzeni surowiej”.(Jakuba 3:1-2).

„Ale byli też wśród ludu fałszywi prorocy, tak jak będą wśród was fałszywi nauczyciele. Potajemnie wprowadzą niszczycielskie herezje, wypierając się nawet suwerennego Pana, który ich kupił – sprowadzając na siebie szybką zagładę. Wielu pójdzie ich haniebną drogą i skompromituje drogę prawdy. W ich chciwości(grecka pleoneksja) ci nauczyciele będą cię wykorzystywać wymyślonymi przez siebie historiami. (2 Piotra 2:1-3).

Komentarz: „Fałszywy nauczyciel” z greckiego pseudo-didaskaloi z pseudo znaczeniem fałszywym i didaskaloi oznaczającym lub nauczyciel.

Komentarz: Chciwość ogólnie odnosi się do niezaspokojonego pragnienia posiadania większej ilości pieniędzy, ale może również obejmować nadmierne pragnienie władzy lub prestiżu.

„A w Kościele Bóg ustanowił przede wszystkim apostołów, po wtóre proroków, po trzecie nauczycieli, następnie czyniących cuda, a także tych, którzy mają dar uzdrawiania, tych, którzy potrafią nieść pomoc innym, tych, którzy mają dary kierowania, i tych, którzy przemawiają różnymi językami. Czy wszyscy są apostołami? Czy wszyscy są prorokami? Czy wszyscy są nauczycielami? Czy wszyscy mają dar uzdrawiania? Czy wszyscy mówią językami? Czy wszyscy interpretują?”(1 Koryntian 12:28-30).

„Człowiek Chrystus Jezus, który wydał samego siebie na okup za wszystkich ludzi – świadectwo złożone we właściwym czasie. I w tym celu zostałem ustanowiony zwiastunem i apostołem — mówię prawdę, nie kłamię — oraz nauczycielem prawdziwej wiary pogan”.(1 Tymoteusza 2:5-7).

„Ale teraz zostało to objawione przez pojawienie się naszego Zbawiciela, Chrystusa Jezusa, który zniszczył śmierć, a życie i nieśmiertelność na światło wywiódł przez ewangelię. I przez tę ewangelię zostałem mianowany zwiastunem, apostołem i nauczycielem. Dlatego cierpię tak, jak cierpię. Jednak nie wstydę się tego, bo wiem, komu uwierzyłem, i jestem przekonany, że on jest w stanie strzegł tego, co mu na ten dzień powierzyłem”. (2 Tymoteusza 1:10-12).

Komentarz: „Zwiastun” lub „głoszenie” pochodzi od greckiego słowa keerux.

„A sługa Pana nie powinien się kłócić; zamiast tego musi być miły dla wszystkich, zdolny do nauczania, a nie urażony. Tych, którzy mu się sprzeciwiają, należy delikatnie pouczać w nadziei, że Bóg da im pokutę prowadzącą do poznania prawdy, opamiętają się i uciekną z pułapki diabła, który ich wziął w niewolę spełnij jego wolę.”(2 Tymoteusza 2:24-26).

Chrześcijanie powinni być w jakiś sposób zaangażowani w nauczanie, Hebrajczyków 5:11. Jednym z wymagań stawianych pasterzom, stróżom lub wartownikom, od greckiego słowa episkopeés, jest umiejętność porozumiewania się, aby mogli napominać i upominać tych, których Bóg powierzył ich opiece. Pasterze przekazujący swoją funkcję nauczyciela płatnemu profesjonalistcie nie wydają się być koncepcją biblijną. Według Efezjan 4:12 pasterze mają „wypożyczać świętych do dzieła posługi (diakonia), budowania Ciała Chrystusowego”.

Przykłady działań niektórych słuźących.

Zatem każdy chrześcijanin jest słuźą wykonującym pracę niezbędną do utrzymania przy życiu Ciała Chrystusa. Dlatego poniższe wersety podają kilka przykładów ich działań.

„Niech więc cały dom Izraela przekona się, że Bóg uczynił go i Panem, i Chrystusem, tego Jezusa, którego wy ukrzyżowaliście.” A gdy to usłyszeli, poruszyło ich serce i rzekli do Piotra i pozostałych apostołów „Bracia, co mamy czynić?” A Piotr rzekł do nich: „Nawróćcie się i niech każdy z was da się ochrzcić w imię Jezusa Chrystusa na odpuszczenie grzechów waszych, a otrzymacie dar Ducha Świętego. Bo obietnica jest dla was i dla waszych dzieci, i dla wszystkich, którzy są daleko, każdego, kogo Pan, Bóg nasz, powołuje do siebie.” I wieloma innymi słowami świadczył i nadal ich napominał, mówiąc: „Ratujcie się od tego spalonego pokolenie. I ci, którzy przyjęli Jego słowo, zostali ochrzczeni i tego dnia zostało przyłączonych około trzech tysięcy dusz. Społeczność wierzących. I trwali w nauce Apostołów i wspólnocie, w łamaniu chleba i modlitwach I strach ogarnął każdą duszę, a przez apostołów działo się wiele cudów i znaków, a wszyscy, którzy uwierzyli, byli razem i wszystko mieli wspólne”. (Dzieje Apostolskie 2:36-45).

„I rozpoczęło się tego dnia wielkie prześladowanie Kościoła w Jerozolimie, i wszyscy z wyjątkiem apostołów rozproszyli się po krainach Judei i Samarii. Pobożni ludzie pochowali Szczepana i bardzo go opłakiwali. Ale Saul pustoszył Kościół i wchodząc do domu po domu, porywał mężczyzn i kobiety i wtrącał ich do więzienia. A ci, którzy byli rozproszeni, chodzili, głosząc słowo”.(Dzieje 8:1-4).

„A ci, którzy zostali rozproszeni w wyniku prześladowań związanych ze Szczepanem, udali się aż do Fenicji, na Cypr i do Antiochii, przekazując orędzie tylko Żydom. Niektórzy z nich jednak, mężczyźni z Cypru i Cyreny, udali się do Antiochii i zaczęli rozmawiać także z Grekami, przekazując im dobrą nowinę o Panu Jezusie. Ręka Pana była z nimi, a mnóstwo ludzi uwierzyło i nawróciło się do Pana”. (Dzieje 11:19-21).

„W tych dniach prorocy przybyli z Jerozolimy do Antiochii. I powstał jeden z nich, imieniem Agabus, i przepowiedział przez Ducha, że na całej ziemi nastanie wielki głód (miało to miejsce za dni Klaudiusza). Postanowili więc uczniowie, każdy według swoich możliwości, wysłać pomoc braciom mieszkającym w Judei. I tak uczynili, wysyłając to do starszych za pośrednictwem Barnaby i Saula”.(Dzieje 11:27-30).

„W szabat wyszliśmy za bramę miasta nad rzekę, gdzie spodziewaliśmy się znaleźć miejsce modlitwy. Usiedliśmy i zaczęliśmy rozmawiać ze zgromadzonymi tam kobietami. Jedną ze słuchających była kobieta imieniem Lidia, handlarka purpurą z miasta Tyatryra, która była czcicielką Boga. Pan otworzył jej serce, aby odpowiedziała na przesłanie Pawła. Kiedy ona i domownicy przyjęli chrzest, zaprosiła nas do swojego domu. „Jeśli uważasz mnie za wierzącą w Pana” – powiedziała – „przyjdź i zatrzymaj się w moim domu”. I ona nas przekonała.”

„On (Herod) przystąpił do aresztowania także Piotra. Działo się to w czasach Przaśników. 4 A gdy go pojmał, wtrącił go do więzienia i wydał czterem oddziałom żołnierzy, aby go strzegli, chcąc po Paschy wyprowadzić go do ludu. 5 Trzymano więc Piotra w więzieniu, ale Kościół zanosił za nim żarliwe modlitwy do Boga. [...] on (Piotr) udał się do domu Marii, matki Jana, zwanego inaczej imieniem Marek, gdzie wielu się zebrało i modliło”. (Dzieje Apostolskie 12:3-6...13-15).

„Towarzyszili mu (Pawłowi) Sopater, syn Pyrrusa z Berei, Arystarch i Secundus z Tesaloniki, Gajusz z Derbe, także Tymoteusz oraz Tychikus i Trofim z prowincji Azji. 5 Ci ludzie poszli naprzód i czekali na nas w Troadzie. 6 My jednak odpłynęliśmy z Filipi po Święcie Przaśników i po pięciu dniach dołączyliśmy do innych w Troadzie, gdzie spędziliśmy siedem dni. 7 Pierwszego dnia tygodnia zebraliśmy się na łamanie

chleba. Paweł rozmawiał z ludem, a ponieważ następnego dnia zamierzał wyjechać, rozmawiał aż do północy”. (Dzieje 20:4-8).

„Po trzech miesiącach odpłynęliśmy statkiem, który przezimował na wyspie, statkiem z Aleksandrii, z bliźniaczymi bogami jako figurantem. Dopłynąwszy do Syrakuz, zatrzymaliśmy się tam na trzy dni. Stamtąd okrążyliśmy i dotarliśmy do Rhegium. A po jednym dniu zerwał się wiatr południowy i drugiego dnia dotarliśmy do Puteoli. Tam znaleźliśmy braci i zostaliśmy zaproszeni, aby przenocować u nich przez siedem dni. I tak dotarliśmy do Rzymu. A tamtejsi bracia, gdy o nas usłyszeli, przyszli nam na spotkanie aż do Forum Appiusza i Trzech Karczm. Na ich widok Paweł podziękował Bogu i nabrał odwagi”.(Dzieje 28:11-16).

Ostrzeżenie dla wszystkich chrześcijan.

Piotr przestrzegł wszystkich chrześcijan: „Byli także fałszywi prorocy wśród ludu, tak samo jak wśród was będą fałszywi nauczyciele. Potajemnie wprowadzą niszczycielskie herezje, wypierając się nawet suwerennego Pana, który ich kupił – sprowadzając na siebie szybką zagładę. Wielu będą podążać ich haniebnymi drogami i skompromitują drogę prawdy W swojej chciwości (pieniędzy, władzy, kontroli lub prestiżu) ci nauczyciele będą was wykorzystywać wymyślonymi przez siebie historiami. (2 Piotra 2:1-3).

Komentarz: Zapobieganie fałszywemu nauczaniu można osiągnąć poprzez lepszą znajomość i zrozumienie nauk Chrystusa i apostołów. Inna możliwość fałszywego nauczania może pochodzić od kaznodziei, którego osobiste opinie i interpretacje są nieznanne, ponieważ nie zostały w pełni ujawnione przed zatrudnieniem (najemnik) – wilk w owczej skórze – zob. 2 Tymoteusza 4:3-5.

Duch Święty przez apostoła Jana w Objawieniu 2 i 3 ostrzegł chrześcijan w sześciu kościołach w Azji, aby odpokutowali (zmienili swoje postępowanie), gdy odpadli lub stopniowo odpadali od Chrystusa.